

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstinget. № 33.

Syvende Session.

28de Møde.

Mandagen den 21de Januar.

(Fortsat.)

Indenrigsministeren (fortsat): Hvad først angaaer de personlige Tillæg, da er det ganske rigtigt, at det er har været Ministeriets Mening, at de ældre personlige Tillæg skulde være undtagne. Efter hvad der senere er bemærket af Udvalget, vil det jo endog indskrænke Lovens Bestemmelser herom til de nye Tillæg, der gives for tilkommende Finantsaar, hvor det da staaer til Rigsdagen i Forening med Regjeringen at bestemme Tillæggene uafhængigt af denne Lov, eller og saaledes, at denne Lov faaer Indvirkning paa dem.

En vigtig Forandring af Loven have tvende ærede Medlemmer af Udvalget, som udgjøre Mindretallet, tilraadet, idet de have foreslaaet, at der for Indtægter, som overstige 3000 Rd., intet Tillæg skal gives. Jeg skønner ikke rettere, end at derved vilde fremkomme et betydeligt Misforhold, idet de, som stode nærved en Gage af 3000 Rd., vilde blive bedre farnede, end de, der havde netop 3000 Rd. eller ganske faa hundrede Daler derover. Dersom jeg ikke har overseet et hertil sigtende Forslag, foreskommer det mig, at et saadant Misforhold vilde indtræde. I det Hele taget maa jeg dernæst med det ærede Udvalgs Fleertal fastholde, at denne Lov, der ikke er en Dyrtdslov i den Forstand, at den gaaer ud paa at hjælpe den meest Trængende til at anskaffe sig Livets første Fornødenheder, men som gaaer ud paa for en kortere Tid nogenledes at afhjælpe det Mis-

forhold, hvori Embedsgagerne ere komne til de Udgifter, som Embedsmændene maae gjøre, ingenlunde efter min Mening kan indskrænkes til Gager af under 3000 Rd. Det er ganske vist, at det Tryk, som Tidene medføre for de højere Embedsmænd, der have en Gage af 3000 Rd., kun for en liden Deel borttages ved et Tillæg af 400 Rd. Det er for dem, der leve i disse Forhold, vitterligt, hvorledes det Tryk, som ved Dyrtiden forarsages en Mand, der hidtil har havt en Gage af 4000 Rd., mindst kan, naar det skal ansættes i Penge, anslaaes til et Tusende Rd., naar han skulde vedblive at leve, som han levede tidligere, førend Conjuncturerne forandrede sig, og dengang da hans Gage blev bestemt. Det er vel ganske sikkert, som Mindretallet med Føie forlanger, at han maa gjøre betydelige Indskrænkninger, naar han skal komme ud af det, selv med et Tillæg af 200—300 Rd. eller et saadant i Forhold til Gagernes Størrelse stadigt aftagende Tillæg som det i Udskættelse fastsatte. Dertil kommer, som det meget rigtigt bemærkes af Majoriteten i Udvalget, at en Gage af 3000 Rd. haves kun i faa højere Embedsstillinger, og at det kun er en meget ubetydelig Sum, der fra Statskassens Side herved er Spørgsmaal om; og paa den anden Side er det ligesaa vist, at til disse højere Poster maa man ved deres Vacance see sig om for at erholde Mænd, der kunne beklæde dem, medens der er en Masse at vælge imellem til de lavere Poster. Man vil sikkert bedrage sig selv, naar man troer, at man ved at spare paa disse højeste, men dog libet talrige, Gager, virkelig gavner Staten; man glemmer herved, at disse Embedsposter ere jo naturligen de vigtigste for Staten. Naar der er talt om Misforholdet mellem hvad der